

WosWijs, nummer 1, 2004

WosWijs verschijnt 4 keer per jaar
Oplage: 1.500

Druk: KLM Repro i.o.v. SPL/LE
Lay-out: Herma Flipsen
Foto voorkant: Nathalie Dekkers

Redactie:

Menno de Kuyer - hoofdredacteur
Marieke Heestermans - co-redacteur
Edwin van Rij
Tim ten Velde

Medewerkers:

Carla Broere, Nathalie Dekkers, Erik Julian Labrana,
Anneloes Broekhoven, Carmen Frederiks, Paul Santman,
Ron van Wagtendonk, Denise Stassart, Carmen Kruithof,
René van der Ploeg, Romee Rutgers van der Loef, Joop
Puts, Aryaan Bovenberg, Robin Ruijter.

Bestuur:

Marius den Dulk - voorzitter
Jan Willem Goudriaan - secretaris
Eugène van Halder - penningmeester
Alex Hoedemaker - BL projecten
Tim ten Velde - BL communicatie

Website:

WWW.WINGSOFSUPPORT.ORG

E-mail:

info@wingsofsupport.org

Secretariaat:

WoS p/a Velthuisenlaan 13
1251 KK Laren

Redactie:

Wings of Support
p/a Looiersgracht 65
1016 WC Amsterdam

Postadres:

WoS SPL/NK
Postbus 7700
1117 ZL Schiphol

Rekeningnummer:

8127072 te Alphen aan de Rijn

KvK Gooi- en Eemland:

32071562

Wings of Support dankt de volgende sponsors:

HLB Schippers
Vlieg Hypotheken
KLM Vliegdiens
KLM Dienst Cabinepersoneel
KLM Architecture & Information Services
KLM Nairobi

Cable & Wireless / WideXS
Alfa Registeraccountants
Renaissance internet technologies
Jambo Safariclub
Capelle Makelaars

Voorwoord

De afgelopen maanden stonden de welzijnsorganisaties in de diverse media in een kritisch licht. Door de toegenomen werkeloosheid en een redelijk hoge inflatie zijn mensen minder bereid om geld te geven aan de vele uiteenlopende stichtingen.

Uit een onderzoek van de Volkskrant is gebleken dat men vooral kritisch bekijkt waar het geld aan uit wordt gegeven en wat de interne kosten zijn van de diverse stichtingen.

Men pleit in het artikel vooral voor openheid en dan is het denk ik voor ieder bestuur de vraag 'Hoe open zijn wij?'. Toch denk ik dat het wat betreft Wings of Support wel goed zit. Onze kosten liggen nog steeds rond de 4% en alle projecten worden netjes beschreven op de website.

Ook geeft de WosWijs een beeld van wat de stichting doet met het geld van de donateurs. Maar dit zijn natuurlijk alleen de succesverhalen.

Afgelopen jaar zijn twee projecten die wij wilden opstarten mislukt omdat er teveel vragen waren rond de juiste besteding van het geld.

Dit blijven moeilijke beslissingen omdat je weet dat er kinderen hoe dan ook gedupeerd worden door zo'n beslissing. Want het moeilijkste blijft niet zozeer het werven van fondsen, maar wel het vinden van goede betrouwbare projecten.

Menno de Kuijer

Van de voorzitter

Als ik dit schrijf is het bijna zes jaar geleden dat ik bij de toenmalige korpschef Maarten van Pol mijn plannen op tafel legde met betrekking tot 'Wings of Support'.

Sindsdien heeft de stichting een groot deel van mijn vrije tijd opgeëist.

Dat ik dit met heel veel plezier gedaan heb zal u duidelijk zijn. Gelukkig ben ik zo bevoorrecht dat mijn gezin hier helemaal achter stond en mij dan ook altijd gesteund en bijgestaan heeft.

Hoewel deze zes jaren voorbij gevlogen zijn, vind ik het hoog tijd om een ander de kans te geven de leiding van onze stichting over te nemen. Het is nodig dat er weer een andere, frisse wind gaat waaien.

Tijdens de bestuursvergadering van 14 april aanstaande zal Alex Hoedemaker, die nu vice-voorzitter is, de voorzittersrol van mij over nemen. Op de Algemene Teamvergadering in juni draag ik dan symbolisch ten overstaan van de commissieleden de voorzittershamer aan hem over.

Alex Hoedemaker is een van de initiatiefnemers en oprichters van onze stichting en ik ben dan ook heel blij dat hij bereid is deze taak op zich te nemen. Een van onze belangrijkste commissies, die van projecten, is door hem opgezet en hij kent de stichting door en door.

Ik ben er van overtuigd dat Alex de stichting nieuwe impulsen kan geven, verder uit kan bouwen en er voor zal zorgen dat u trots kunt zijn op uw stichting 'Wings of Support'.

Zelf ga ik de stichting zeker niet verlaten. Voorlopig ga ik mij inzetten op het gebied van sponsoring en fondsenwerving.

Bij dezen wil ik u allen oprecht bedanken voor uw vertrouwen en steun in de afgelopen jaren.

Marius den Dulk

Aan alle donateurs/KLM'ers

De operatie 'Transitie' is afgelopen: zoals bekend kunnen de bijdragen aan Wings of Support niet meer via het salaris worden geïnd, maar vanaf november alleen nog maar via automatische incasso. Deze veranderingen zijn nu grotendeels voltooid.

Het zetten van een handtekening was voor deze omzetting voldoende en gelukkig heeft verreweg het grootste deel van de KLM-donateurs daaraan ook gevolg gegeven.

Het secretariaat en de penningmeester van onze stichting kunnen weer over gaan tot de orde van de dag en zich weer concentreren op de normale werkzaamheden.

Toch mag, al was het maar voor de statistiek, niet onvermeld blijven dat een aantal donateurs in zo'n kleine daad als het zetten van een handtekening voldoende aanleiding heeft gezien om niets meer van zich te laten horen. Het percentage kwam ongeveer overeen met wat diezelfde statistiek ons al leerde over acties van deze soort, en dat maakte dat het schokeffect beperkt kon blijven. Hoewel dat effect niet zozeer zat in het verlies van donateurs – iedereen kan natuurlijk opzeggen wanneer hij of zij dat wil – maar vooral in het feit dat men niet de moeite heeft genomen om zich, via hetzelfde formulier bijvoorbeeld, even bij ons af te melden.

Maar gelukkig is er ook ander nieuws.

Goed nieuws is bijvoorbeeld dat een groot deel van de donateurs die hun incassomachtiging terugstuurden, de gelegenheid hebben benut om hun bijdrage te verhogen, en zelfs in die mate dat ze, samen met de vele nieuwe aanmeldingen die in dezelfde periode zijn gekomen, de negatieve effecten ruimschoots hebben gecompenseerd.

Een ander gunstig bijeffect van de hele operatie was dat ons adressenbestand nu weer helemaal up to date is.

Van 13% van alle KLM-donateurs was namelijk geen correct huisadres meer voorhanden. Even zoveel bewoners van die adressen hebben dus ooit in de afgelopen vijf jaar hun adresverandering(en) niet doorgegeven.

Om kosten te besparen sturen we de WosWijs zoveel mogelijk naar de postvakken. Ook daar blijkt elke maand dat een aantal van die stukken onbestelbaar bij ons terugkomt. Niet omdat het PV-nummer niet klopt, maar omdat de betreffende persoon intussen van functie is veranderd of überhaupt niet meer in KLM-dienst is.

In het verleden was dat zelfs de reden dat bijdragen niet meer konden worden geïnd!

Het zal hoe dan ook duidelijk zijn dat dit voor ons veel onnodige uitzoekerij tot gevolg heeft.

We grijpen deze gelegenheid dan ook aan om u toch vooral op het hart te drukken om ons op de hoogte te houden van uw werkplek in het bedrijf, bijvoorbeeld door een nieuwe afdelingscode en/of uw nieuwe woonadres aan ons door te geven.

Mutaties kunnen naar Wings of Support, p/a SPL/NK, Postbus 7700, 1117 ZL Schiphol. U kunt ze ook direct kwijt in de bus die staat in het bemanningscentrum in de ruimte achter de postvakken.

Met dank voor uw medewerking en bovenal natuurlijk voor uw trouwe steun aan Wings of Support.

Shelter Ministries: een nieuw project!

Waar kunnen wij jullie helpen? Met deze vraag eindigde vorige keer het stukje over dit project. Omdat ik niet verwacht dat iedereen nog weet waar ik het precies over heb, even een korte update. In september hebben Robin en ik kennis gemaakt met Anne Marie en Jan Willem Griffioen, de oprichters van stichting Shelter Ministries. Zij runnen een kindertehuis, een jeugdcentrum, een communitycentrum en organiseren Zondagsschooltjes.

Het zag er allemaal goed georganiseerd en broodnodig uit waar ze mee bezig waren, dus een mogelijk project voor ons zat er in. 'Waar zouden wij jullie kunnen helpen?' vroegen wij dus. Nu bleek dat Shelter Ministries heel graag een klein schooltje zou willen bouwen in een arme wijk waar zij kwamen voor de Zondagsschool. Zoals ik vorige keer beschreef, stelt gogo (gogo = oma in het Zoeloe) Mbatha haar huisje elke week ter beschikking aan een gróót aantal kinderen, terwijl naast haar huisje een veldje leeg staat...

Robin en ik dienden bij de overige projectcoördinatoren een voorstel in om de bouw van dit schooltje door Wings of Support te laten financieren. We beschreven de organisatie van Shelter Ministries, hoe de medewerkers op ons over kwamen en dat inzicht in de boekhouding mogelijk was. Verder voegden we het door Shelter Ministries gemailde bouwplan en de begroting toe en een argumentatie waarom dit project volgens ons door WoS gesteund moet worden. Kinderen in een arme wijk krijgen zo kans op extra onderwijs en aandacht.

Tijdens een inleesronde via internet, waarin kritische vragen gesteld kunnen worden door de overige projectcoördinatoren, werden enkele vragen beantwoord en na de aansluitende stemronde was het een feit: er gaat een schooltje gebouwd worden naast gogo Mbatha!

Het gebouwtje zal gebruikt worden voor het Zondagsschooltje, waardoor de kinderen eindelijk de ruimte en gogo Mbatha eindelijk de rust heeft. Maar er zijn meer plannen! Nailessen voor meisjes en vrouwen, een speciale avond voor de jeugd en uiteindelijk zal het ook als kleuterschooltje gaan dienen!

Half februari ben ik gaan kijken hoe het er voor staat. We werden opgehaald door Anne Marie en een van de vier Nederlandse vrijwilligsters. Tijdens de zo'n 1,5 uur durende rit naar Kriel werden we enthousiast op de hoogte gebracht van het reilen en zeilen van de vele activiteiten en bezigheden van Shelter Ministries.

Ik was blij dat we een nachtje konden blijven slapen. Zo hadden we niet alleen de tijd om het goede werk te bekijken, maar hadden we ook tijd om zelf een beetje mee te doen. Zo hebben we lopen slepen met gratis nieuwe meubels voor het communitycentrum, hielpen we knutselen in het jeugdcentrum en moedigden we daarna ieder een voetbalteam aan. Eventjes werd ik afgeleid door meisjes die mooi aan het dansen waren, tot ik op mijn vingers werd getikt door een jongetje van 'mijn' team. 'Why are you not looking at your team?' vroeg hij helemaal beledigd. Even bij de les blijven, Carmen!

Verder liepen we met gogo Mbatha rond de fundering van het nieuwe gebouwtje (ja, de bouw is begonnen!) en dansten we head-shoulder-knee-and-too met een groep gehandicapte kinderen in het communitycentrum. Ook brachten we oude kleding uit Nederland naar het pas begonnen winkeltje naast het jeugdcentrum (een meisje dat in het tehuis heeft gezeten leert hier voor verkoopster om zo geld voor Shelter Ministries en voor zichzelf te verdienen) en speelden we met de kinderen uit het tehuis. Straks zullen alle kinderen in het tehuis en in het jeugdcentrum tulpjes vouwen zoals Christine heeft voorgedaan!

Wat een dagen en wat een indrukken! Je kunt je af en toe niet voorstellen wat een zwaar leven en traumatische ervaringen er achter die blije koppies verborgen gaan. Sommige kinderen hebben echt een ellendige start. En toch zulke vrolijke innemende kinderen, ik ben alweer helemaal verliefd! Zou er eentje in mijn boordtas passen?

Maar zonder geintjes, gelukkig bestaan er zulke mensen als bij de stichting Shelter Ministries! Dat gaat helemaal goed komen met het nieuwe schooltje bij gogo Mbatha!

Carmen Frederiks

Bezoek Dar Es Salaam

Mijn bedoeling was om de eerste dag één van onze eerste projecten, het schooldak in Gezaulole, en de tweede dag het Dogodogo Centre te bezoeken.

Samen met een paar collega's gingen wij rond de middag op pad. Gezellig met de lokale 'Kigamboni' ferry staken wij de monding van de haven over. Zo te ruiken was er een vismarkt in de buurt. Daarna nog een twintig minuten zuidwaarts langs de kust. Zo moet Mombassa er twintig jaar geleden uitgezien hebben, richting Gezaulole; een vissersdorpje zonder stroom aan de kust van de Indische Oceaan, zuid van Dar Es Salaam.

Ons eerste bezoek was Mama Elias. Zij is de kleuterleidster van het gedeelte van de school die door een groep KLM'ers zo leuk beschilderd is. Tevens heeft zij ons erg geholpen bij het volbrengen van ons eerste project, het schooldak, wat wij in het najaar van 1999 gestart zijn. Wij troffen haar dochter Theresia thuis. Mama Elias was naar de stad, naar later bleek om mij te e-mailen, alwaar zij uit een mail van mij begreep dat ik op dat moment bij haar thuis zou moeten zijn. Zij is toen snel terug gegaan en wij troffen haar later bij Akida. Het gaat goed met haar, hoewel zij het nog steeds erg moeilijk heeft na het overlijden van haar man, die bij haar in de

achtertuin begraven ligt. De laatste keer dat ik bij haar was vertelde ze mij dat de familie van haar overleden man erg moeilijk deed over het huis waar zij met haar kinderen woont, maar dat was nu over. Zij mag in het huis blijven wonen.

Ik vond het erg leuk om te horen dat Patrick, een onderwijzer die ons destijds erg goed geholpen heeft met ons project, na een studie weer terug was in het dorp en nu 'District Educational Officer' is. Helaas heb ik hem niet ontmoet. Hopelijk lukt mij dat volgende keer.

Ons volgende bezoek was aan 'Akida's garden'. Dit is het startpunt van het 'Cultural Tourism' project. Een bezoek aan Akida's garden in het voorjaar van 1999 door een kampeerderige crew die de regentijd trotseerde, was de aanleiding om het project voor het nieuwe schooldak te starten. De kinderen zaten in hoeken van de klas omdat het dak zo lek als een mandje was.

Wij zijn toen doorgegaan naar de school. Daar troffen wij meester Lutta Mudathire, een nieuwe onderwijzer, aan die ons heeft rondgeleid. Het schooldak zag er nog prima uit. Destijds met de ceremoniële overdracht van het dak heeft de overheid bij monde van een minister beloofd dat zij de verdere renovatie van de school en met name de staffquarters ter hand zou nemen. Het was goed te zien dat een WoS-project blijkbaar zo'n uitstraling gehad heeft. Het zag er allemaal prima onderhouden uit. Ook de kleuterschool met de muurschildering was leuk om weer terug te zien. Tijdens onze rondgang vroeg de onderwijzer of het ook mogelijk was om voor 125 schoolbanken te zorgen. Ik ga dat verder uitwerken. Wat ik zelf erg leuk vind is dat het Dogodogo Centre deze bankjes waarschijnlijk kan maken. Akida heeft beloofd om als tussenpersoon op te treden.

Hierna hebben wij gezellig thee gedronken en een maaltijd genuttigd in Akida's garden. Akida's garden is onderdeel van de Gezaulole Site Support Group (SSG). Zij houden zich bezig met Cultural Tourism and Environmental Conservation. In het kort komt het er op neer dat je er kunt overnachten. Je kunt er een lokale maaltijd nuttigen en het is mogelijk om kleine excursies te maken. Alles tegen een kleine vergoeding.

Het geld komt ten goede aan de dorpsgemeenschap en Akida gebruikt het om zijn accommodatie te verbeteren. Op dit moment ontbreekt het hem nog aan van alles. Je kunt hem erg helpen door een bezoekje aan Akida's garden te brengen (ideaal als je een dagje over hebt). Hij heeft dan wat inkomsten.

Wie het wil bezoeken kan info en e-mailadres via onze site krijgen.

De volgende dag werd ik opgehaald door Nicholas Shemsanga, de projectcoördinator van het Dogodogo Centre.

Mijn eerste bezoek was het Drop-In Centre in de stad. Er gaan geruchten dat het zou moeten sluiten. Nicholas vertelde mij dat het centrum inderdaad 'condemned' was (i.v.m. cholera in de stad), maar ze hadden nu schriftelijk de bevestiging gekregen dat deze 'condemnation' opgeheven was. Ze zijn daar nu ook met nieuwbouw bezig.

Vervolgens heb ik de workshop bezocht. Dit is een soort timmerfabriekje waar meubels en gebruiksvoorwerpen gemaakt worden. Hier leren de jongens het vak van houtbewerken. Ze doen hier ook aan metaalbewerking. Het is echt een productiehul. Het geld dat hier verdiend wordt komt ten goede aan het hele Dogodogo Centre. Zij kunnen bijvoorbeeld de 125 schoolbanken voor Gezaulole maken. Hier is ook de behoefte gesteld voor een nieuwe schaafmachine en een zaagmachine. Dit komt nog in de inleesronde, waarna we erover moeten stemmen.

Vervolgens heb ik het Dogodogo Masaki home bezocht. Dit is een soort '2nd stage', voor kinderen die zich in het Drop-In Centre gedragen en gemotiveerd zijn om verder te gaan. Op dit moment wonen er dertig jongens die naar Secondary school gaan. Ze zijn ook daar met nieuwbouw bezig zodat ze er zestig kinderen kunnen huisvesten. Hier heb ik prachtige kunstwerken van een paar kunstenaars uit het centrum gezien.

Hierna heb ik ruim een uur in de auto gezeten naar hun nieuwe trots. Dit is het recent geopende 'Bunju multipurpos Training Centre'. Het ligt vlak bij de steenfabriek, richting Bagamojo, voorbij ons ouwe getrouwe Bahari Beach Hotel. Het is hier een oase. Werkelijk een schitterend centrum. Hier heb ik kennis gemaakt met de heer Staub, een van de oprichters van het Dogodogo Centre. Het centrum bestaat uit barakken waar de jongens, maar in de toekomst misschien ook meisjes, overnachten. Er zijn leslokalen waar onderwezen wordt in houtbewerking en kleding maken. Men was druk bezig met twee computerlokalen en er worden ook lessen gegeven zodat de kinderen uiteindelijk zelf een zaak kunnen beginnen.

De bedoeling is dat de kinderen die het centrum verlaten letterlijk en figuurlijk gereedschap meekrijgen voor hun verdere ontwikkeling in de maatschappij. Ze krijgen een hamer en een zaag mee of als ze de naairichting gedaan hebben een naaimachine. Verder is het de bedoeling dat ze dan ook een praktijkjaar achter de rug hebben.

Er is een put geslagen zodat er ook stromend water is en het centrum is omgeven door een grote tuin waar men van alles gaat verbouwen.

Al met al een hele leuke DAR-reis.

Paul Santman

Recanto Sao Francisco

Wie gaat er mee naar een opknapproject in Sao Paulo? Die oproep kwam vanuit WoS onze kant op via e-mail en postvakken. 17 januari was het zover en vertrokken we met vele extra koffers vol spulletjes, snoep, kleding en speelgoed richting Sao Paulo. Na een nachtrust en een ontbijt gingen we met zeven collega's richting het busstation om vervolgens een prachtige twee uur durende rit naar Extrema te ondernemen. Daar aangekomen werden we opgewacht door Oscar, een Nederlander, die ons met koffers en al achterin de pick-up hielp. Na een klein half uurtje, vreemde capriolen uithalend teneinde niet uit de auto te vallen, kwamen we via een steile berg bij Recanto Sao Francisco aan. Dit is een opvanghuis voor straatkinderen. Veel van die jongens en meiden hebben in hun jonge leventje al veel te veel achter de rug. Velen zijn misbruikt, mishandeld, verwaarloosd, achtergelaten, hebben op straat geleefd of te maken gehad met het criminele circuit. In het begin aarzelden de kinderen nog een beetje. Maar al gauw kwamen de stoere binkies, grappenmakers en mooie dames volledig tot uiting. Na een korte uitleg van Oscar gingen we gewapend met kwasten, verfrollers en andere verfuistrusting de uitdaging aan om de oude, tot werkplaats verbouwde, varkensstal om te toveren in een gezellig gebouwtje. We kregen veel hulp van diverse nieuwsgierige kinderen. Ook Maurits, een 18-jarige Nederlandse jongen die al zes maanden in Recanto Sao Francisco meehielp, was een geweldige aanvulling. Regelmatig vertaalde hij voor ons. Die samenwerking was super en we hebben enorm gelachen om de gekke trucjes die sommigen dondersteentjes uithaalden. Zo bleek Bruno ineens op de balken onder het dak geklommen te zijn, want zo kon hij ook de hoger gelegen plekje's verven. De verfroller op een stok bevestigen vond hij te omslachtig. We legden aan de jonge hulptroepen uit hoe ze het beste konden verven. Bij de een vergde dit iets meer geduld en uitleg dan bij de ander. Maar uiteindelijk hadden ze het allemaal onder de knie. Al gauw hadden we een pact gesloten en bezegeld door middel van een gele verfstip op de neus en enige strepen op de wangen. Ook al spraken we elkaars taal niet, met wat handen- en voetenwerk alsmede een vage mengeling van Spaans/Portugees/Engels, kwamen we toch heel wat van elkaar te weten. Tijdens de maaltijd kwamen alle jongens, meisjes, kleine kindjes, vrijwilligers en begeleiders samen. Een drukke, maar heel gezellige boel. Naast het harde werken was er natuurlijk ook tijd voor ontspanning. De meiden dansten op lekkere Braziliaanse klanken, alle kinderen samen zorgden ervoor dat we heel veel geknuffeld werden, de jongens deden aan karate, de kleintjes leerden we klap-eens-in-je-handjes, een collega werd ingemaakt met een potje schaken en ook de diverse digitale foto- en filmcamera's zorgden voor veel hilariteit. Na een nachtje logeren gingen we al weer vroeg aan de slag om het karwei af te maken. Nog voordat de lunch begon, stond de hele werkplaats in een prachtig kleurtje, was al het houtwerk voorzien van een goede laag vernis en had Jörgen zijn kunstenaarskwaliteiten vertaald in het schilderen van het WoS-logo op het gebouwtje. In de middag kwam er versterking van nog meer collega KLM'ers. Rond de klok van drie is één groep weer richting Sao Paulo gegaan en heeft de rest zich nog bezig gehouden met de volgende verflklus, het verven van een hal. Tevens gaven Bruno en een paar andere jongens een fantastische capoeïra demonstratie, werden we getrakteerd op de hippiehoppie dans en kwamen de mooie kwaliteiten van deze stuk voor stuk hele bijzondere kinderen tot uiting. De volgende dag is ook de rest van de diverse bemanningen weer richting Sao Paulo gekomen. Voor een ieder van ons was het toch wel even slikken bij het afscheid. Alle kinderen waren geweldig en allemaal hadden we wel een favorietje. Kortom, we hebben een fantastische tijd gehad met deze speciale kinderen en we zullen deze bijzondere herinnering nog heel lang met ons meedragen.

Michèle Sparreboom

Een 48-uurs stop Mexico

Als we ons nu eens één dagje puur vermaken en ons de volgende dag inzetten voor het goede doel? Zo gezegd zo gedaan! De slipsite vermeldde het WoS-project 'Pro Niños de la Calle'. Alvast op voorhand gemaaild of we welkom waren. We kregen een enthousiast antwoord en werden gelijk uitgenodigd om samen met de kinderen te ontbijten.

Maria Elena Mendez, vrijwilligster van het dagcentrum, plukte ons uit de lobby en reed ons erheen.

Men is trouwens steeds bereid om KLM'ers op te pikken; maakt niet uit of je al dan niet veel spullen bij je hebt. Alles is welkom, vooral dus kledij voor jongens tussen 7 en 17 jaar, bad/wasspullen, zeepjes, gel, Spaanstalige boeken, spelletjes.

Dit centrum is er vooral op gericht dat kinderen, die door vrijwilligers op straat overgehaald worden om langs te komen, zich kunnen ontspannen en creatief bezig zijn.

Het is een soort 'transitzone' tussen het straatleven en het echte leven. Daarom werd bewust gekozen om de kids 's avonds weer de straat op te sturen, tenzij ze dit niet meer willen! Ze moeten namelijk echt klaar zijn en zelf beslissen het straatleven op te geven. In dat geval worden ze doorgestuurd naar een volgend centrum.

Uit ervaring bleek dat zo'n tussenfase nodig is. Als men de jongens gelijk met cursussen, opleidingen, zelfstandig wonen, 'terug naar de familie', et cetera bombardeert, vervallen ze sneller in hun oude leven.

Wij vroegen ons af of er dan geen vrouwelijke straatkinderen rondlopen. Dit blijkt wel het geval te zijn, maar 'Pro Niños de la Calle' focust zich enkel op jongens van 7 tot 17 jaar omdat deze groep het grootst is. Meisjes hebben vaak meer mogelijkheden, zoals schoonmaken bij rijke families, alvorens ze op straat belanden.

Het is wel zo dat als ze eenmaal als straatkinderen leven, hun problemen veel complexer zijn. Zo zijn 14-jarige kindermoeders geen rariteit. In het dagcentrum moeten wel regels worden nageleefd; er mag niet – ook niet overdag – geslapen worden, men moet respect tonen tegenover vrouwelijke medewerkers, men mag niet stelen of slaan. Elke ochtend moet men zich eerst wassen en schone kleren aantrekken.

Daarna is er tijd voor het welkomstwoord; dan worden tevens de nieuwe kinderen voorgesteld en onthaald met applaus. Dan wordt er aangeschoven bij de kokkin voor het ontbijt dat aan een grote gezellige tafel wordt genuttigd. Als ze genoeg gegeten hebben, moet eerst iedereen zijn eigen bord afwassen voordat ze de kant opschieten die ze zelf willen om bijvoorbeeld te basketballen op een pleintje of te lezen in de bibliotheek. Wij werden uitgedaagd voor een wedstrijd tafeltennis. De jongens hebben ook een ruimte waar ze onder meer oude radio's uit en in elkaar prutsen.

Later op de dag wordt een gemeenschappelijke activiteit georganiseerd. Zo zouden ze die dag een museum bezoeken. Anders wordt er bijvoorbeeld geschilderd en geknutseld, waarna alles in hun toonzaal wordt uitgesteld. Binnenkort zou de 'bioscoopzaal' klaar zijn. Vervelen doen ze zich dus niet. En dat is ook de bedoeling om de jongens van straat te houden! De kinderen merken er dat er toch mensen met hen begaan zijn. Daarom zijn ook wij KLM'ers steeds van harte welkom!

Ter afsluiting werden we rondgeleid door de bouwwerf die mede mogelijk gemaakt wordt door de steun van WoS! Hiervoor zijn ze uiterst dankbaar! Leuk om te zien dat er zulke positieve projecten bestaan! Maria wilde ons nog terugbrengen naar het hotel, maar wij verkozen om de metro in te duiken en nog even te shoppen, zoals echte stessen...

Mirjam Nafri en Aïcha Rachati

In memoriam David Gitau

Op 27 december jl. overleed David Gitau, een van de weeskinderen uit het Spirith of Faith kindercentrum in Nairobi.

Bij veel WoS-vrijwilligers kwam dit hard aan. David was een vrolijke jongen van 14 jaar. Dit najaar nog ging hij met ons mee op Bushcamp in het Lake Nakuru National Park. Ondanks zijn handicap genoot hij intens van de dieren en het kamperen. David was hartpatiënt en stond op de wachtlijst voor een openhartoperatie. Zijn medicijnen werden gesponsord door WoS. Hij was vol hoop voor de toekomst. Helaas heeft het niet zo mogen zijn. Begin december ging hij snel achteruit. Hij werd verschillende keren opgenomen in het ziekenhuis. Vlak voor Kerstmis wilde hij terug naar het kindercenter om de feestdagen in de nabijheid van zijn broers en dierbaren mee te maken. Zijn toestand werd kritiek, maar tijdens de kerstdagen was er geen cardioloog beschikbaar om hem te behandelen. David is gestorven in het tehuis in de armen van zijn broer Peter. Wij zullen zijn stralende lach niet vergeten.

